

MONTSENY

PERIÓDIC D'INFORMACIÓ

Preu: 10 cèntims

Redacció, Administració i
Impremta: Alfons XIII, 151

Subscripció: Trimestre, 1'50 pias.
Anuncis i remitits a preus de tarifa

Disquisicions festa-majoreres

Ja tornem a estar de festa. I no de festa diumengera o *qualsevol*, sinó de festa grossa: de FESTAMAJOR.

Altra vegada hem tornat a sentir el repiqueteig desacompassat, però armoniós, de les campanes de la parròquia convidant joioses a festa; altra vegada les notes estridents i alegres de l'Orquestra, fent la passada, s'han deixat sentir, i han tornat a corre els bailets com atrets per poderós imà i la gent ha sortit de les cases — deixant per un moment els quefers casolans propis de la diada — per a contemplar el pas de nostres Autoritats anant i venint del Solemne Ofici.

Altra volta, encara que amb *conta-gotes*, la tenora ha escampat els seus reffalls çà i enllà de nostra Plaça d'Espanya, i gens gandulers hem format tot seguit anella per a puntejar la dansa nostrada i de pas estrènyer, ¡oh dolça i efimera il·lusió de qui no pot heure més!, sedoses i marfilenques mans femenines i alguna altre que no ho era...

Altra vegada ens hem permès el luxe de fer l'aperitiu (amb prou gana), i d'anar a dinar tard, i després, en la Societat, entre glop i glop de fumejant *café de festa major*, acompanyat d'alguna copeta (¡un dia és un dia!), recrear-nos olímpicament, el *puru* de ralet a la boca, oint les afiligranades partitures musicals i l'imprescindible vals bullanguer.

I per fi, com a digne coronament, hem anat a teatre, a ballar, al cine... i a l'endemà, tornem-hi que no ha estat res i fins que s'acabi.

Jo no sé per què el dilectíssim i estimat amic *Blanc-Blau*, en el seu bell article «La Nostra Festa» aparegut ahir en aqueixes columnes, formosa descripció per la forma, però atapeïda de sa egoïsmes, no sé perquè té la gosadia d'entaular comparances entre la festa major d'istiu i la que tenim el goig d'estar disfrutant ara en plena tardor.

Es veritat que entre l'una i l'altra hi han caïres, maticos i modalitats ben diferents, antagònics i divergents. Però ho són només en apariència, en la forma externa; per dins són iguals, i tant semblants que es pot dir que són *gemelos*.

La nostra veritable Festa Major, com fu diús, estimat amic *Blanc-Blau*, és aquesta de Sant Martí, l'altra, la de

més ençà i la de més enllà; ço que equival a dir que ho són totes. Festes siguin i més n'hi haguéssin.

Recordo, aposta d'això, l'argument convincent, decissiu, irrefutable, que moltes persones usen per a justificar una *anada* a tal festa, aplec o espectacle. Sentiràs que diuen: «Aquesta si que és la meva; no la puc deixar perdre mai. I, apoiats amb aquesta raó de pes, van a Sant Llorens, van al Remei, a La Batllòria, a Campins, a Gualba, a Cardedeu, a Granollers, fins al Circ Krone, però no a Teatre de casa, ¿veritat company *Man-e-fly*?

Dius, després, simpàtic *Blanc-Blau*, que no hi ha envelats per Sant Martí, però suposo que deuries veure les sales *envelades*; que no hi ha parades de xurros (aquest any en Pere és aquí ja fa molts dies), però arriba't a can Prat, Bosch, Morlà o Bach i quedaràs *co-nfitat* només contemplant els aparadors.

D'enganya-bobos, no et diré que n'hi hagin tot l'any, perquè seria dir molt, però també per Sant Martí en corren.

¿I d'on has tret, fill de Déu, que avui no portem el coll emmidonat i les sabates apretades i que si sols anem endiumenjats?

Descorda els flamants abrics o *sobretodos*, i veuràs el variat assortit de trajos nous de llana, de *pullovers* i *demés enseres* que el sexe fort m'en habilla.

I no et dic res de les noies, aquest bé de Déu de flors que com etern Maig endolceixen i alegren nostres penes en aquesta vall de llàgrimes, perquè no puc *enmiscuir-m'hi* sense prèvia autorització de la part interessada... Però, mira-te-les bé, de cap a peus, perquè com dius, «avui — al revés del Setembre — pots fer entre elles una més franca selecció, car les veus totes i cap et passa desapercebuda», i un cop les hakis contemplat totes, ja em diràs... *bueno*, ja em diràs quina és la que t'agrada més.

Està clar que per Sant Martí fem la festa més en família, però menjem tant o més que pel Setembre, doncs, lliures de la *preocupació* de si el convidat ens farà allò de «*sans complimang*, ¡Sant Feliu de Guíxols!», els nostres *carrillos* es mouen amb més calma, masteguem més bé i no ens exposem a cap indigestió.

Resumint: que aquesta Festa Major, en apariència, és més petita, més nostra, més de casa, però resulta que ens divertim el mateix, que estrenem tant o més que la passada d'istiu (som quasi a l'hivern i un bon abric a sobre